

عنوان مقاله:

تاثیر تراس به عنوان راه حلی برای ایجاد حس دل بستگی در فضای خصوصی با تاکید بر وجود فضای سبز

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی معماری، عمران، شهرسازی، محیط زیست و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

محدثه صالحی - گروه معماری، واحد رودهن، دانشگاه آزاد اسلامی، رودهن، ایران

محسن بغدادی - گروه معماری، واحد رودهن، دانشگاه آزاد اسلامی، رودهن، ایران

خلاصه مقاله:

امروزه متاسفانه با زیاد شدن حجم ساخت و سازها و استفاده از خانه به عنوان کالایی سرمایه ای که مسایل کمی آن مورد توجه است خانه را در حد یک سرپناه تنزل داد است. کاهش فضای باز و نیمه باز در خانه های دوره معاصر سبب شده که رابطه ی انسان با طبیعت و فضای سبز به کمترین حد ممکن برسد. همچنین این موضوع باعث شده که انسان خود را در محیطی نا آشنا ببیند و با کمترین حس تعلق روزگار خود را سپری کند. کاهش حس تعلق باعث شده که انسان ها بدون دل بستگی به محیط خانه، گذران عمر می کنند و این نا آشنایی و بی مکانی، فضای زندگی را سرد و بی روح کند. از آنجاییکه حس تعلق تنها حسی است که محل سکونت را از سایر محیط های معماری متمایز می کند و طبیعت یکی از مولفه های ایجاد حس تعلق می باشد این پژوهش قصد دارد تا با تاکید ایجاد طبیعت در فضای تراس به ارتقا حس تعلق در فضاهای مسکونی بپردازد. بنابراین هدف اصلی این پژوهش توجه به فضای نیمه باز (بالکن و تراس ها) برای خانواده ها در جهت ایجاد طبیعت برای افزایش حس تعلق آنها به خانه است. که برای رسیدن به این مهم، بر اساس روش پژوهش شناختی به بررسی ادبیات موضوع پرداخته شده است، و بعد از آن با انجام مطالعات کتابخانه ای و با بیان تحلیلی توصیفی، مولفه های تاثیرگذار فضای تراس و بالکن در ارتقا حس تعلق به مکان استخراج گشته است. نتیجه ی این پژوهش بیان می کند، حس تعلق به مکان از مولفه های مهم و تاثیر گذار در تعیین کیفیت زندگی است که با ایجاد طبیعت در تراس با فضای مناسب تقویت می یابد.

کلمات کلیدی:

طبیعت، فضای سبز، حس تعلق، خانه، تراس، فضای نیمه باز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1959653>

